

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ความหมายและความสำคัญของภาษา

ภาษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งที่จะช่วยให้เด็กได้รับการศึกษาอบรมอย่างเต็มที่ตามความสามารถของแต่ละบุคคล สมิธ¹ (Smith) ได้ให้นิยามของภาษาไว้ว่า "ภาษาเป็นเครื่องมือของสังคม" โดยอธิบายว่า ไม่ว่าการติดต่อสัมพันธ์กันจะมีขึ้นในแง่ใด ก็ยังต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือ เช่น ในการแสดงความคิดเห็น การวางแผนงานต่าง ๆ และการทำงานร่วมกัน ในหนังสือเล่นเดียวกันนี้ วาลคอตท์² (Walcott) เขียนถึงความสัมพันธ์ของภาษาและการศึกษาว่า ภาษาเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้เกิดการศึกษา และคนควา ช่วยในการ เผยแพร่ ความรู้ต่าง ๆ ที่ใ้มาใ้กว้างขวางออกไป เป็นสื่อกลาง ในการแลกเปลี่ยนสิ่งต่าง ๆ เป็นต้น

สแตตส์³ (Staats, 1964) กล่าวว่าภาษาเป็นสิ่งที่แยกคนออกจากสัตว์ ภาษาเป็นพื้นฐานของพฤติกรรมทุกอย่างของคน ความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น ความรู้พฤติกรรมทางสังคม งานทางด้านวิทยาศาสตร์ และศิลปะต่างก็ขึ้นอยู่กับภาษาทั้งสิ้น ยิ่งกว่านั้นการได้ทักษะและความรู้ใหม่ ๆ ก็ยังจำเป็นต้องอาศัยภาษามากขึ้น

¹Dora B. Smith, "Trends in the Teaching of the Language Arts," Children and the Language Arts. Edited by Virgil E. Herrick and Leland B. Jacobs (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1955), p. 41.

²Fred G. Walcott, "Language and It's Function in Life," Children and the Language Arts. Edited by Virgil E. Herrick and Leland B. Jacobs (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1955), p. 3.

³A.W. Staats, Human Learning (New York :Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1964), p. 64.

แมคแกรท⁴ (McGrath, 1954) พูดถึงความสัมพันธ์ของภาษากับการสื่อความหมายว่า "การสื่อความหมายเป็นกระบวนการที่สำคัญของชีวิต เป็นวิธีการขั้นต้นของความสัมพันธ์ของมนุษย์" เมื่อใดที่มีสังคมเกิดขึ้น เมื่อนั้นย่อมมีการสื่อสารถึงกัน และเมื่อสังคมมีความสลับซับซ้อนมากขึ้นทุกทีความจำเป็นของการสื่อความหมายก็มีมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ต้องการการสื่อความหมายที่ชัดเจน ถูกต้อง แม่นตรง และภาษาที่ชัดเจน การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันกับบุคคลแต่ละบุคคลก็ยิ่งต้องการการสื่อความหมายที่ชัดเจนและแม่นยำมากขึ้น บุญเหลือ เทพยสุวรรณ⁵ ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการสื่อความหมายไว้ว่า "การสื่อสาร (สื่อความหมาย) เป็นพฤติกรรมที่สำคัญของสังคมมนุษย์ ถ้ามนุษย์ไม่สื่อสารกันแล้วมนุษย์จะมีความเจริญก้าวหน้าเท่าที่เป็นอยู่ไม่ได้"

จะเห็นว่าในการสื่อความหมายไม่ว่าจะเป็นการสื่อกันระหว่างบุคคลต่อบุคคล บุคคลต่อสถาบัน หรือสถาบันต่อสถาบันก็ตามย่อมต้องอาศัยภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และการสื่อความหมายจะชัดเจนได้ผลเพียงใดย่อมขึ้นกับภาษาเป็นสำคัญ

มูสเซน⁶ (Mussen, 1963) เน้นความสำคัญของภาษาว่า การเรียนรู้ส่วนใหญ่จากบ้าน เพื่อนบ้าน โรงเรียน และสื่อสารมวลชนก็ต้องใช้ภาษา ซึ่งเป็นสื่อเบื้องต้นในการสื่อสารในสังคม ส่วนใหญ่แล้วโครงสร้างทางสังคมและการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่อ ๆ กัน

⁴ James E. McGrath, Communication in General Education (New York : Dryden Press, 1954), p. 5.

⁵ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, "การปรับปรุงภาษาในเอเชียให้ทันกาล," สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ (29 ตุลาคม 2510), หน้า 49.

⁶ Paul H. Mussen, The Psychological Development of the Child (Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1963), p. 109.

ไปก็ใช้ภาษาเป็นสื่อ การรวบรวมและการสร้างความคิดรวบยอด (Concept) ในการเรียนรู้นั้นสูงเกือบทั้งหมดรวมทั้งขบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิด การวางแผน ความมีเหตุผล ความตั้งใจ การจำ และการตัดสินใจ ซึ่งคล้ายกับความคิดเห็นของซิมป์สัน⁷ (Simpson, 1966) ซึ่งกล่าวว่า ภาษาเป็นสื่อกลางที่สำคัญที่จะนำไปสู่ขบวนการคิด ความจำ และการแก้ปัญหา ทำให้เราทราบอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ในหนังสือเล่มเดียวกันนี้ ลินด์เกรน และบายน์ (Lindgren and Byrne 1971) ก็มีความเห็นว่า ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดระเบียบสังคมมนุษย์ทุกแบบมีบทบาทสำคัญในขบวนการคิด มีผลสำคัญต่อการรับรู้ มนุษย์ใช้ภาษาเพื่อเขียนแบบ รับประทาน และถ่ายทอดประสบการณ์นี้ให้แก่ผู้อื่น

นักการศึกษาของไทยก็เล็งเห็นความสำคัญในเรื่องนี้ดังจะเห็นได้จากหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503⁹ ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้กำหนดความมุ่งหมายในหมวดภาษาไทยไว้ว่า เพื่อส่งเสริมให้ใช้ภาษาได้ดี เป็นสื่อในการติดต่อ และแสวงหาความรู้เพิ่มเติมให้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับค้นหาเหตุผลและใช้คุณประโยชน์ของตนจะเห็นว่า เทาที่กล่าวมานี้เป็นความสำคัญของภาษาไทยทั่ว ๆ ไป

⁷G.G. Simpson, "The Biological Nature of Man," Science, 15, 2 (1966), 472 - 8.

⁸Henry Clay Lindgren and Donn Byrne, Psychology : An Introduction to a Behavioral Science (3d ed.; New York : John Wiley & Sons, Inc., 1971), pp. 536 - 7.

⁹กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2503), หน้า 8.

ทฤษฎีของการไวยากรณ์ (Theories of Language Acquisition)

ก่อนที่จะพูดถึงพัฒนาการของภาษา ผู้วิจัยอยากจะเสนอการศึกษาคนกว่าในแง่ของการไวยากรณ์อื่น เพราะมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันนั่นคือ เราควรเข้าใจว่าภาษาใดมาอย่างไร ก่อนที่จะสนใจว่าภาษาพัฒนาการอย่างไร ซึ่งมีผู้ศึกษาไว้มากพอสมควรโดยเฉพาะในต่างประเทศ ในการไวยากรณ์นั้นมีการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ทฤษฎี¹⁰

1. ทฤษฎีตามความเชื่อของนักจิตวิทยาพฤติกรรมนิยม (Behaviorist)
2. ทฤษฎีตามความเชื่อของนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ (Psycholinguist)

ทฤษฎีตามความเชื่อของนักจิตวิทยาพฤติกรรมนิยมเรียกว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory) กรีน¹¹ (Greene, 1973) กล่าวว่า ตามทฤษฎีการเรียนรู้ การพูดก็เป็นการตอบสนองทั่ว ๆ ไปประเภทหนึ่ง จะอธิบายโดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง สกินเนอร์¹² (Skinner, 1957) ยืนยันว่า การพูดก็เกี่ยวพัน

¹⁰David McNeill, "On Theories of Language Acquisition," Verbal Behavior and General Behavior Theory. Edited by Theodore R. Dixon and David L. Horton (Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1968), p. 414.

¹¹Judith Greene, Psycholinguistics (Middlesex : Penguin Books Inc., 1973), p. 15.

¹²B.F. Skinner, Verbal Behavior (New York : Appleton-Century-Crofts, 1957), cited by Judith Greene, ibid., p.14.

โดยตรงกับสิ่งเร้า โดยไม่ต้องมีตัวแปรอื่น เช่น ความคิดหรือหลักไวยากรณ์มาแทรก สกินเนอร์¹³ เสนอทฤษฎีพัฒนาการของภาษาไว้ว่า

1. การเรียนรู้ภาษาหรือพฤติกรรมทางภาษานั้นต้องอยู่ภายใต้กฎของการวางเงื่อนไขชาง ๆ เช่น สิ่งเร้า การตอบสนอง ความถี่ การเสริมแรง แรงขับ การรวมสิ่งๆ เหมือนกัน (Generalization) การแยกสิ่งๆ ที่ต่างกัน (Discrimination) การเรียน การสัมพันธ์ การเชื่อมโยงถ่ายทอด และการใช้สื่อกลาง
2. พฤติกรรมทางภาษานั้นไม่ได้มีคุณลักษณะที่แตกต่างไปจากพฤติกรรมในรูปอื่น ๆ ของมนุษย์ หรือของสัตว์ชั้นต่ำ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ได้จากการศึกษาที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาของมนุษย์ หรือที่ได้จากการศึกษาพฤติกรรมของสัตว์ชั้นต่ำจะใช้ได้กับพฤติกรรมทางภาษาของมนุษย์
3. ประสบการณ์จะมีส่วนในการดัดแปลง (Shape) พัฒนาการด้านภาษา สิ่งแวดล้อมมีบทบาทในการไต่ภาษาของเด็กมากกว่าความสามารถของตัวเด็กเอง
4. การเรียนรู้ภาษาที่ไม่ได้ดัดนั้นมีสาเหตุมาจาก
 - 4.1 ตัวเสริมแรงที่ไม่ทำให้เกิดผล
 - 4.2 การเสริมแรงไม่เพียงพอ
 - 4.3 มีรูปแบบภาษาของผู้ใหญ่ที่ให้เด็กเลียนแบบไม่เพียงพอ
 - 4.4 การเสริมแรงที่เสนอมาในรูปของสิ่งเร้าที่ไม่เหมาะสม
 - 4.5 ความล้มเหลวในการจัดการเสริมแรงเพื่อให้ได้การตอบสนองที่

จำเพาะเจาะจง

¹³B.F. Skinner, Verbal Behavior (New York : Appleton-Century-Crofts, 1957), cited by Sheldon Rosenberg, James H. Koplín, Development in Applied Psycholinguistics (New York : The Macmillan Company, 1968), p. 297.

สแตตส์¹⁴ (Staats, 1968) สนับสนุนความคิดของสกินเนอร์ โดยยกตัวอย่างว่า เมื่อเด็กหิวทำงานคอบแห้ง ความกระหายจะเป็นตัวเร้า หรือควบคุมสิ่งที่เด็กจะพูดออกมา ถ้าได้รับน้ำทันที เด็กก็จะเรียนรู้ที่จะพูดคำว่า "น้ำ" ได้

มีการวิจัยที่สนับสนุนทฤษฎีนี้โดย รีนโกลด์ เกเวิร์ทซ์ และรอสส์¹⁵ (Rheingold, Gewirtz, and Ross, 1959) ใช้เด็กปกติอายุ 3 เดือน 21 คน มีสภาพแวดล้อมคล้ายคลึงกัน มีสมมุติฐานการทดลองว่าการออกเสียงของเด็กจะเพิ่มขึ้นถ้าได้รับการเสริมแรง

การทดลองแบ่งเป็น 3 ระยะเวลา คือ ระยะเวลาพื้นฐาน (Baseline Days) ผู้ทดลองไม่ให้การเสริมแรงเลย เพียงแต่จดบันทึกเวลาเด็กออกเสียง ระยะเวลาเงื่อนไข (Conditioning Days) เสริมแรงเมื่อเด็กออกเสียงโดยยิ้มหรือลูบเนื้อตัวเด็ก ระยะเวลาวันลด (Extinction Days) เหมือนกับระยะเวลาพื้นฐาน ผลการทดลองปรากฏว่า การวางเงื่อนไขจะเพิ่มอัตราการออกเสียง และเมื่อกลับไปใช้แบบระยะเวลาพื้นฐานอีกอัตราการออกเสียงก็ลดลง

ซาลซิงเจอร์¹⁶ (Salzinger, 1962) และผู้ร่วมงานทดลองโดยใช้เด็ก 9 คน อายุระหว่าง 5 - 7 ปี ให้พูดกับหัวตัวตลกโดยให้แสดงไฟปรากฏขึ้นที่มุมตัวตลกเป็นตัว-

¹⁴A.W. Staats, Learning Language and Cognition (New York : Holt, Rinehart and Winston Inc., 1968), p. 74.

¹⁵H.L. Rheingold, J.L. Gewirtz, and H.W. Ross, "Social Conditioning of Vocalization in the Infant," Journal of Comparative Physiological Psychology, 52 (1959), 68-73.

¹⁶S.S. Salzinger and Others, "Operant Conditioning of Continuous Speech in Young Children," Child Development, 33 (1962), 683-95.

เสริมแรงเมื่อเด็กพูดแต่ละครั้ง การทดลองแบ่งเป็น ระยะ ระยะวางเงื่อนไข (3-5 นาที) เสริมแรงเมื่อเด็กพูด ระยะลด (1-3 นาที) ไม่เสริมแรง ระยะวางเงื่อนไขใหม่ (4-5 นาที) ผลปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างเงื่อนไขทั้ง 3 จำนวนคำพูดที่ได้เป็น 16, 14, 24 คำ มีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยจากระยะการวางเงื่อนไขและระยะลด เพราะเวลาของการลดน้อยมากคือ 1-2 นาทีเท่านั้น ผลการเสริมแรงจะเห็นได้ชัดในระยะสุดท้ายคือ จากจำนวนคำพูด 14 คำ เป็น 24 คำ

ผู้ทดลองกลุ่มเดียวกันนี้ทดลองโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 7 คน อายุ 5-6 ปี มีวิธีการทดลองเหมือนครั้งแรก แต่แบ่งเด็กเป็น 2 กลุ่ม 5 คนแรกแบ่งเป็น 3 ระยะ ระยะแรกไม่เสริมแรง (Operant Level) ต่อมาเป็นระยะวางเงื่อนไข 8 นาที ระยะ 3 เป็นระยะการลด 5 นาที 2 คนที่เหลือทำโดยไม่เสริมแรง 2 นาที ระยะวางเงื่อนไข 18 นาที ผลปรากฏว่าการพูดระหว่างระยะทั้ง 3 ของเด็ก 5 คนแรกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ผลการตอบสนองได้จำนวนคำพูดเป็น 5, 12, 13 คำ มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากจากระยะ 1 และ 2 ซึ่งหมายความว่า ถ้าไม่ให้การเสริมแรงการตอบสนองก็น้อยลงหรืออาจหยุดไป ในกลุ่มเด็ก 2 คนปรากฏว่า อัตราการตอบสนองเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดจากระยะไม่ได้รับการเสริมแรงมาสู่ระยะการวางเงื่อนไข

นอกจากนี้ สกินเนอร์¹⁷ (1957) ยังกล่าวว่า เด็กจะเรียนรู้ภาษาได้ด้วยการเลียนแบบ (echoic response) ซึ่งเป็นคำพูดที่ซ้ำอย่างง่ายของตัวเองหรือผู้ใหญ่

¹⁷B.F. Skinner, Verbal Behavior (New York : Appleton-Century-Crofts, 1957), cited by Peter Herriot, An Introduction to the Psychology of Language (London : Butter and Tanner Ltd., 1970), p. 114.

บราวน์ และเบลลิก¹⁸ (Brown and Bellugi, 1964) กล่าวว่าเด็กจะพูดซ้ำคำที่แม่พูด แม่จะเลียนโคไม่เหมือนทุกอย่างคือ อาจจะไม่ลอกคำพูดของผู้ใหญ่ เช่น "There goes one" เป็น "There go one" "He's going out" เป็น "He go out"

เครช ครัทช์ฟิลด์ และลิฟสัน¹⁹ (Krech Crutchfield and Livson, 1970) กล่าวว่า ในการเรียนรู้ภาษาแรก เด็กได้คำบางคำโดยการเลียนแบบและท่องจำ ยกตัวอย่างเช่น แม่พูดทุกตาพร้อมกับออกเสียงว่า "doll" เด็กก็จะพูดตามว่า "doll" หรือ "dah" เมื่อให้ตุ๊กตาขำบอย ๆ เด็กก็จะพูดคำนี้ได้และนำไปเรียกสิ่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายทุกตานั้น เช่น ตุ๊กตาคัตวอน ๆ และเด็กเล็ก ๆ

จอห์นสันและเมดินัส²⁰ (Johnson and Medinus, 1965) กล่าวว่า การเลียนแบบมีผลต่อการเรียนรู้ว่า จะออกเสียงคำอย่างไร เด็กจะเรียนรู้จากการเลียนแบบและคอย ๆ ออกเสียงที่ได้ยินทีละน้อย

¹⁸Roger Brown and Ursula Bellugi, "Three Processes in the Child's Acquisition of Syntax," Intellectual Development, Edited by Pauline S. Sears, (New York : John Wiley & Sons, Inc., 1971), pp. 465-83.

¹⁹David Krech, R.S. Crutchfield and Norman Livson, Elements of Psychology (New York : Alfred A. Knopf, Inc., 1970), p.63.

²⁰Ronald C. Johnson and Gene R. Medinus, Child Psychology (New York : John Wiley & Sons, Inc., 1965), p. 219.

2. ทฤษฎีตามความเชื่อของนักจิตภาษาศาสตร์ชอมสกี²¹ (Chomsky, 1968) เชื่อว่าเด็กมีความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษามาตั้งแต่เกิด เขากล่าวว่าเด็กมีเครื่องมือในการไต่ภาษา (Language Acquisition Device) หรือ "L A D" เมื่อเด็กได้รับประโยคหรือกลุ่มของคำพูด (Corpus) "L A D" ก็จะมีชุดไวยากรณ์โดยผ่านกลุ่มคำนั้นเข้าไปในโครงสร้างภายใน (Internal Structure) ซึ่งจะกลั่นกรองออกมาเป็นภาษาที่ปรากฏ โดยใช้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของเด็กเอง ชอมสกีเชื่อว่าเด็กมีความชำนาญภาษา (Competence) ที่จะสร้างประโยคใหม่ โดยการปริวรรตซึ่งทำได้โดยการลดเสียง ลดคำ หรือสับเปลี่ยนที่²² ซึ่งจะต้องมีระบบและกฎเกณฑ์ที่แน่นอน ไม่ใช่ว่านักจะสับตำแหน่งคำหนึ่งกับคำใดเมื่อไรก็ได้ เกณฑ์แห่งการปริวรรตนี้มีคุณค่าทางภาษามาก โดยที่สามารถชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคหนึ่งกับอีกประโยคหนึ่ง

แมคนิลล์²³ (McNiell) มีความเห็นคล้ายกับชอมสกีคือ เห็นว่ากฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และความสามารถของเด็กมีความสัมพันธ์กันโดยกล่าวว่า

1. ภาษาที่เราใช้กันอยู่ทั่วไปจะมีกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ภาษาจะมีลักษณะเป็นสากลคือ แต่ละภาษา จะประกอบด้วยชนิดของคำคล้าย ๆ กัน
2. การสร้างกฎเกณฑ์ใหม่ ๆ ทางไวยากรณ์เป็นไปโดยอัตโนมัติ แล้วแต่ความสามารถของเด็กแต่ละคน

²¹McNiell, op.cit., pp. 413-414.

²²อุคม วิโรตติชิตต์, ภาษาศาสตร์เบื้องต้น (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา 2514), หน้า 136.

²³McNiell, op.cit., p. 414.

มีการทดลองพบว่า เด็กมีความสามารถในการสร้างกฎเกณฑ์ทางภาษาโดย
 บราวน์และเบลลูจิ²⁴ (Brown and Bellugi, 1971) ศึกษาเด็กชาวอังกฤษ ชื่อ
 อาคัมส์ อายุ 20 เดือน โดยบันทึกคำพูดของเด็กทั้งหมด พบว่ามีชนิดของไวยากรณ์อยู่ 3
 อย่าง คือ นกัฒ กิริยา และพิวอท (Pivot เป็นคำเดียว ๆ เช่น "my, green, two,
 that..." เอาคำอื่นมาเติมท้ายหรือต่อหน้าได้) จากชนิดของไวยากรณ์ที่มี
 อยู่นี้ อาคัมส์สามารถสร้างประโยคได้ถึง 400 ประโยค แสดงว่าแม่จะมีชนิดของไวยากรณ์
 เพียง 3 ชนิด แต่ก็สามารถสร้างประโยคได้มากมาย ผลการศึกษานี้สนับสนุนการทดลองของ
 โนบุโก บี แมคเนลล์²⁵ (Nobuko B., McNiell,) ซึ่งศึกษาเด็กญี่ปุ่นชื่อ อิชานามิ อายุ
 27 เดือน โดยการบันทึกคำพูดเด็ก เพื่อดูความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ภาษาญี่ปุ่นจะมีคำว่า
 "วะะ" (Wa) หรือ "งะ" (Ga) ตามหลังประธานเสมอและจะไม่เกิดพร้อม ๆ กัน ผู้ทดลอง
 ตั้งสมมุติฐานว่า ถ้าเด็กใช้ "วะะ" ก็แสดงว่าคำพูดมาจากพ่อแม่ และใช้เครื่องมือในการ
 เรียนภาษา (Mechanism of Acquisition) ขยายหรือเลียนแบบประโยคผู้ใหญ่ ถ้า
 ใช้ "งะ" แสดงว่าเด็กมีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ของประธาน
 และจะทำได้ก็ต่อเมื่อคำนั้นสัมพันธ์กับโครงสร้างพื้นฐานที่มีอยู่แล้ว ผลปรากฏว่า อิชานามิใช้
 "งะ" 75 ครั้ง และถูกต้องในเรื่องความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ใช้ "วะะ" 76 ครั้ง และคำ
 ทั้ง 6 ที่ "วะะ" ตามหลังนั้นเป็นคำ ๆ เดียวกัน

จากการทดลองทั้ง 2 นี้จะเห็นว่า ชาวญี่ปุ่นและชาวอังกฤษมีพื้นฐานทางภาษา
 ต่างกัน แต่เด็กจะแสดงออกทางภาษาดลาย ๆ กัน จึงสรุปได้ว่าทั้ง อาคัมส์ และอิชานามิ
 ต่างก็มีความสามารถในการเรียนรูภาษาคือ รู้จักเอาประโยคพื้นฐานมาเกี่ยวพันกับประโยค
 ที่จะปรากฏ โดยอาศัยความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์

²⁴Brown and Bellugi, loc.cit.

²⁵McNiell, op.cit., pp. 416 - 8.

มิลเลอร์ และเออร์วิน²⁶ (Miller and Ervin, 1964) กล่าวว่า ในระยะแรก ๆ ของการไวยากรณ์จะเริ่มพูดจากคำ ๆ เดียว หลังจากนั้นก็จะค่อย ๆ พัฒนาขึ้นเริ่มเอาคำ 2 คำรวมกันโดยให้ "พืวอท" อยู่หน้าหรือหลัง ผู้ทดลองบันทึกคำพูดแบบ 2 คำของชุมชน อายุ 21-24 เดือนไว้ 240 คำ มี 62 คำที่ลงท้ายด้วย "on, off" และอีก 45 คำลงท้ายด้วย "this, that, more, a, the, other" ซึ่งตรงกับการศึกษาของ เบรน²⁷ (Braine, 1963) ที่ศึกษาเด็ก 3 คน เกรกอรี่ แอนดรูว์และสตีเวน ผลการศึกษาปรากฏว่า ใน 4 เดือนแรก เกรกอรี่จะผสมคำได้ 89 คำ แอนดรูว์ได้ 102 คำ ใน 5 เดือนแรกคำพูดของเด็กทั้ง 3 ออกมาในลักษณะ

1. ใช้พืวอทเดี่ยว ๆ แต่มีจำนวนน้อย เช่น "my, more..."
2. ใช้คำเดี่ยวซึ่งเป็นเปิด (Open Class) อาจเป็นนามหรือกริยา ถ้าเป็นคำผสมก็จะเป็นพืวอท + คำเปิด หรือ คำเปิด + พืวอท เป็นต้น การศึกษานี้คล้ายกับการศึกษาของ เฟรเซอร์ เบลลูจี้ และ บราวน์²⁸ (Fraser, Bellugi and Brown, 1963)

²⁶W.R.Miller and S.M. Ervin, "The Development of Grammar in Child Language," The Learning of Language. Edited by Carroll E. Reed (New York : Appleton-Century-Crofts, 1971), p.31.

²⁷Martin D.S. Braine, "The Ontogeny of English Phrase Structure : The First Phrase," Language, 139 (1963), 1-13.

²⁸C.Fraser, U.Bellugi and R. Brown, "Control of Grammar in Imitation, Comprehension and Production," Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior, 2(1963), 121-35.

บราวน์และเบอร์โก²⁹ (Brown and Berko, 1960) พบว่า เด็กมี
 ความสามารถในการรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาโดยใจเด็กประถม 1, 2, 3 และผู้ใหญ่ 1
 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน ผู้ทดลองใช้ส่วนของคำพูด 6 ชนิดคือ นามนับได้ นามนับไม่ได้
 คุณศัพท์ สกรรมกริยา อกรรมกริยา และกริยาวิเศษณ์ คำที่ใช้เป็นคำไร้ความหมาย
 (Nonsense Syllable) 12 คำ เช่น "wug, roog..." ผู้ทดลองจะแนะนำเด็กให้
 เข้าใจหน้าที่ของคำไร้ความหมายในแต่ละส่วนของคำพูด โดยเอารูปภาพให้เด็กดู พร้อมกับ
 พูดว่า "ทานทรายไหมว่า 'a wug' แปลว่าอะไร" นี้เป็นรูปภาพของเด็กคนหนึ่ง
 กำลังคิดเกี่ยวกับ "a wug" ทานบอกได้ไหมว่า "a wug" จะหมายความว่าอะไร
 (ใช้ "a wug" เป็นนามนับได้ ถ้าเป็นอกรรมกริยาพูดว่า "ทานทรายไหมว่า
 "to wug" หมายความว่าอย่างไร นึกภาพเด็กชายเล็ก ๆ ซึ่งต้องการ "to wug"
 ใช้คำถามไปเรื่อย ๆ จนครบ 6 ส่วนของคำพูด) ผู้ทดลองเสนอประโยคนำให้แกเด็กและ
 ให้เด็กสร้างประโยคใหม่ ให้คะแนนเมื่อเด็กใช้คำใหม่ใดถูกต้องกับส่วนของคำพูดที่กำหนด
 - ให้ เช่น ถ้าประโยคนำเป็น "A man was thinking about some wug." และ
 เด็กตอบประโยคใหม่ว่า "He is thinking about some milk." ก็ให้คะแนนเพราะ
 "wug" ในที่นี้ใช้เป็นนามนับไม่ได้ และ "milk" ที่เด็กใช้ก็เป็นนามนับไม่ได้ด้วย
 จากการทดลองพบว่า เด็กสามารถใช้คำใดถูกต้องกับส่วนของคำพูดที่กำหนดให้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า
 เด็กรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาได้เอง

พัฒนาการของภาษา

เมอริ และเมอริ³⁰ (Merry and Merry, 1958) แบ่งพัฒนาการ

²⁹Roger Brown and Jean Berko, "Word Acquisition and the Acquisition of Grammar," Child Development, 31 (1960), 1-14.

³⁰Frida K. Merry and Ralph V. Merry, The First two Decades of Life (New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1958),

ทางภาษาออกเป็น 6 ชั้น คือ

1. ระยะเวลาเสียงสะท้อน (Reflex Sounds)
2. พูกรำ ๆ (babbling)
3. การใช้คำ (Word Using)
4. ชั้นประโยคละ 1 คำ
5. นำคำมาผสมกันเป็นหน่วยคำ
6. ความคุมแบบคำพูดให้เปลี่ยนแปลงได้

บัลเลอร์ และชาร์ลส์³¹ (Baller and Charles, 1968) กล่าวว่า การพูดของเด็กขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ การเรียนรู้และอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง ซึ่งมีกล่องเสียง (Vocal Cord) กระจับจ่อม (diaphragm) ลิ้น ริมฝีปาก... อวัยวะทำงาน หลังเกิด 2-3 อาทิตย์ ทางด้านสมองภาษาจะใช้ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะของแต่ละคน ในระยะนี้แม้จะมีการกระตุ้น เด็กก็จะใช้แต่เสียงอ้อแอ้ไม่มีความหมาย แต่ไม่มีสิ่งแวดลอมมากกระตุ้นด้านการได้ยินหรือพูด ไม่ฝึกให้เด็กได้ยินเสียงทำให้พูดได้ช้า

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. พัฒนาการด้านคำศัพท์

ฮิวส์ตัน³² (Houston) กล่าวว่าคำพูดประกอบด้วยความสามารถที่ค่อยเป็นค่อยไป ซึ่งเกิดขึ้นเมื่ออายุ 2-3 ปี ชั้นของคำพูดที่สำคัญจะมีลำดับขั้นที่ตายตัว

³¹ Warren R. Baller, and Don C. Charles, The Psychology of Human Growth and Development (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1968), p. 306.

³² Susan H. Houston, "The Study of Language Trends and Positions," Human Development and Cognitive Process. Edited by John Eliot (New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1971), p. 298.

สัมพันธ์กับอายุปฏิทิน พัฒนาการทางคำพูดกับพัฒนาการทางร่างกายจะพัฒนาไปพร้อมกัน
เช่น เด็กอายุ 4 เดือน ทำเสียงอ้อแอ้ในลำคอได้

- 6 - 9 เดือน พูดย้ำ ๆ คำว่า "ma" "da" ได้
- 12 - 18 เดือน พูดย้ำคำใดเล็กน้อยตามด้วยคำสั่งง่าย ๆ และพูดตอบว่า "no"
- 18 - 21 เดือน พูดย้ำคำศัพท์ได้ 20 - 200 คำตามลำดับ
- 24 - 27 เดือน พูดย้ำคำศัพท์ได้ 300 - 400 คำ
- 30 - 33 เดือน เพิ่มศัพท์อย่างรวดเร็ว
- 36 - 39 เดือน พูดย้ำได้ 1,000 คำ หรือมากกว่า

สมิธ³³ (Smith, 1926)ปรับปรุงและส่งเสริมแบบทดสอบมาตรฐาน
เพื่อประมาณคำศัพท์ที่เด็ก 1 - 6 ขวบใช้พูด โดยเลือกคำศัพท์อย่างมีระบบจาก
จำนวนคำที่มีความถี่ในการใช้มากที่สุดของทอร์นไดค์ (Thorndike) ซึ่งมี 1,000 คำ
และเลือกคำจากทุก ๆ คำที่ 12 จาก 1,000 คำนี้ และนำคำเหล่านี้มาเลือกอีกครั้งหนึ่ง
ถ้าคำใดไม่มีในบัญชีคำที่เด็กใช้พูดก็ตัดทิ้งไป และนำคำที่เหลือมาทดสอบกับเด็ก โดยให้ครูรูป
ภาพ หรือถามคำถาม เพื่อให้เด็กพูด เช่น

1. โชกกระตุม ให้เด็กกระตุมขนมครก แล้วถามว่า คืออะไร
2. ให้เด็กกรปัสตอเบรีย แล้วถามว่า คืออะไร

³³M.E. Smith, "An Investigation of the Development of the Sentence and Extent of Vocabulary in Young Children," University of Iowa Studies in Child Welfare, 3 (1926), cited by George G. Thompson, Child Psychology (Boston: Houghton Mifflin Company, 1962), pp. 367-8.

3. ให้เติมคำ เช่น "เมื่อมองจันทรฉายแสง เราเห็นแสงจันทร์ เมื่อมองอาทิตย์ฉายแสง เราเห็น..."

4. "เมื่อถอกผ้าปิดไม่แน่นน้ำจะ..."

ผลปรากฏว่า จำนวนเฉลี่ยของคำศัพท์ที่เด็กอายุ 8 เดือน ถึง 6 ปี ใช้มีดังนี้

อายุ	ปี	เดือน	จำนวนคำ
อายุ	-	8	0
อายุ	-	10	1
อายุ	1	-	3
อายุ	1	3	19
อายุ	1	6	22
อายุ	1	9	118
อายุ	2	-	272
อายุ	2	6	446
อายุ	3	-	896
อายุ	3	6	1,222
อายุ	4	-	1,540
อายุ	4	6	1,870
อายุ	5	-	2,072
อายุ	5	6	2,289
อายุ	6	0	2,562

006174

จะเห็นว่า มีช่วงคำศัพท์จาก 0-2,562 คำตั้งแต่อายุ 8 เดือนถึง 6 ปี ในระหว่างอายุ 15-18 เดือน ความเจริญทางคำพูดจะช้า ซึ่งนักจิตวิทยาบางคนบอกว่า เป็นลักษณะที่เด็กเตรียมความพร้อมทักษะทางภาษาให้เติบโต

34
 แมคคาร์ธีย์ (McCarthy) ศึกษาเด็ก 140 คน ชาย 67 คน หญิง 73 คน เลือกรับ 7 ระดับ อายุ คือ 18, 24, 30, 36, 42, 48 และ 54 เดือน ระดับอายุ 20 คน อายุเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มต่างจากอายุจริง ๆ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ ผู้ทดลองสังเกตเด็กแต่ละคนในสนามหรือในสถานที่เด็กคุ้นเคย เช่น ในห้องเรียนหรือในกลุ่มเพื่อนที่ถนัด ยกคำพูดที่คิด ๆ กัน 50 ครั้ง มีการกระตุ้นให้พูดโดยการโชว์รูปภาพหรือของเล่น ผลปรากฏว่าเด็กแต่ละคนจะใช้คำเพิ่มขึ้นอย่างสังเกตเห็นได้ตามอายุ เริ่มจากอายุ 18 เดือน ถึง 54 เดือนใช้ 20.3 คำถึง 230.5 คำตามลำดับอายุ 15 เดือนพูดคำนาม 50% ของคำพูดทั้งหมดในวงอายุ 18-54 เดือนนี้ใช้คำกริยา 14% - 25% คำกริยาวิเศษณ์ไม่มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นตามอายุรวมแล้วไม่เกิน 9% ของคำพูดที่ใช้ คำสรรพนาม 10% - 20% อายุ 18 เดือนยังไม่ใช้คำบุรพท แต่พออายุ 24 เดือนใช้ 3% และใช้เพิ่มเป็น 7% เมื่ออายุมากขึ้น คำสันธานจะใช้ได้ช้า แต่ก็เพิ่มตามอายุและใช้ไม่เกิน 4% ผลของการทดลองแสดงจำนวนเฉลี่ยของคำพูดดังนี้

อายุ	เดือน	จำนวนเฉลี่ยของคำพูด
อายุ	18	20.3
อายุ	24	66.0
อายุ	30	143.7
อายุ	36	170.3
อายุ	42	203.7
อายุ	48	216.3
อายุ	54	230.5

34 Dorothea McCarthy, "Language Development in the Preschool Child," Child Behavior and Development. Edited by Roger G. Barker, Jacob S. Kohnin and Herbert F. Wright (New York : McGraw-Hill Book Company, 1943), pp.107-26.

มัสเสน, กอนเจอร์ และเจอร์ม ³⁵ (Mussen, Conger, and Jerome, 1969)
 กล่าวว่า โดยเฉลี่ยแล้วคำศัพท์พูดเด็กพูดหรือเข้าใจมีดังนี้

อายุ	จำนวนคำศัพท์พูดเด็กพูด
1 ปี	3 คำ
1/3 ปี	19 คำ
1/6 ปี	22 คำ
1/9 ปี	118 คำ
2 ปี	272 คำ
3 ปี	869 คำ
4 ปี	1,540 คำ
5 ปี	2,000 คำ

จากการทดลองของ บราวและเบอร์โก ³⁶ ซึ่งได้กล่าวมาแล้วพบว่า เด็กมี
 ความสามารถเข้าใจคำใดก็ตามที่ตรงกับส่วนของการใช้คำใดก็ตามที่ตรงกับส่วนของการใช้คำนั้น
 ถึงจะไม่ถูกต้องทั้งหมด แต่เมื่ออายุเพิ่มขึ้นจะเข้าใจได้มากขึ้น ใช้คำจำพวกนามนับได้ คุณศัพท์
 สกรรมกริยา และอกรรมกริยา ได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์มากกว่านามนับไม่ได้ และคำกริยา
 วิเศษณ์

³⁵ Paul H. Mussen, John J. Conger and Jerome Jerome, Child Development and Personality (3 d ed.; New York : Harper and Row, 1969), p. 295.

³⁶ Brown and Berko, loc.cit.

2. พัฒนาการทางด้านหน่วยคำ (Morphology)

เบอร์โก³⁷ (Berko, 1958) ทำการทดลองเพื่อทดสอบความสามารถในการสร้างคำ ซึ่งออกมาในรูปของปัจจัย (Inflection) ใช้เด็กก่อนเข้าเรียน 18 คน และชั้นประถมปีที่ 1 61 คน อายุ 4-7 ปี ผู้ทดลองเสนอคำที่ไม่มีความหมายโดยใช้รูปภาพให้เด็กเติมพหูพจน์ กริยา คำแสดงความเป็นเจ้าของให้เด็กดูรูปภาพสัตว์ 1 ตัว และพูดว่า "This is a wug." ต่อมาให้รูปภาพสัตว์นั้น 2 ตัว และพูดว่า "Now there are two of them. There are two..." เด็กจะตอบในรูปพหูพจน์ว่า "wugs" เด็กสามารถใช้ปัจจัยในรูปกรรมคำได้มากกว่าผู้ใหญ่โดยผู้ทดลองเสนอภาพผู้ชายกำลังเขวียงของอยู่เหนือศีรษะและบอกว่า "This is a man who knows how to gling. He glings everyday. Today he glings. Yesterday he..." เด็กจะเติมคำว่า "glinged" แทนที่ ส่วนผู้ใหญ่มักจะเติมว่า "glang, glung" หรือแม้แต่ "glought"

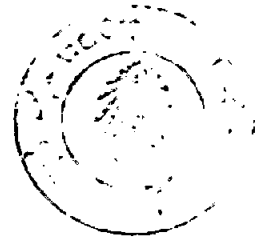
คาซเดน³⁸ (Cazden, 1968) ศึกษาการใช้หน่วยคำโดยใช้เด็กเติมพหูพจน์ปัจจัยท้ายคำชนิดต่าง ๆ เช่น คำนาม คำกริยา ใช้กลุ่มตัวอย่าง 3 คน คือ อาคิมส์ (Adams) ซาราห์ (Sarah) และอีฟ (Eve) ในการเติมส่วนท้ายเพื่อให้เป็นพหูพจน์ พัฒนาการของการใช้พหูพจน์ของเด็กทั้ง 3 คนมีดังนี้

	อายุ	เดือน	พหูพจน์ที่ใช้
อาคิมส์	27-30	เดือน	36 %
	30-32	เดือน	68 %
	33-42	เดือน	94 %

³⁷Jean Berko, "The Child's Learning of English Morphology," Word, 14 (1958), 150 - 177.

³⁸C.B. Cazden, "The Acquisition of Noun and Verb Inflection," Child Development, 39, (1968), 433 - 481.

	อายุ	เดือน	พหุพจน์ที่ใช้
ซาราห์	27-30	เดือน	13 %
	31-33	เดือน	86 %
	34-49	เดือน	98 %
อ็ฟ	20-22	เดือน	15 %
	23-24	เดือน	86 %
	25-27	เดือน	98 %

การเติมท้ายคำกริยาทั้ง 3 คนจะใช้กริยาปัจจุบันที่กำลังกระทำอยู่ (Present Progressive) เป็นอันดับแรกคือ ใช้ระหว่างอายุ 2-3 ปี ซาราห์ใช้อดีตกาล (Past Tense) และปัจจุบันกาล (Present Indicative) ก่อนอายุ 4 ปี และถูกประมาณ 90 % ส่วนอ็ฟจะใช้เฉพาะอดีตกาล อาศัยใช้เฉพาะปัจจุบันกาล

การทดลองของ กาชเคน แสดงให้เห็นว่า พัฒนาการของวจีวิภาคเป็นขบวนการที่ค่อยเป็นค่อยไปและจะพัฒนาตามอายุที่เพิ่มขึ้น

เมนยุก³⁹ (Menyuk, 1964) ศึกษาเพื่อทดสอบความสามารถด้านไวยากรณ์ของเด็กโดยความสามารถในการทวนประโยค (repeat sentence) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเด็กเตรียมอนุบาล (Nursery School) 8 คน ครั้งแรกศึกษาเมื่อเด็กเหล่านี้มีอายุระหว่าง 2/10 - 3/1 ปี อายุเฉลี่ย 3 ปี และต่อมาอีก 8 เดือนก็ศึกษาอีก 1 ครั้ง เพื่อเป็นการเปรียบเทียบ เขาศึกษาเด็กระดับอนุบาลอีก 48 คนอายุเฉลี่ย 5/6 ปี ผู้ทดลองให้เด็กพูดทวนหัวข้อที่สร้างขึ้นมาจากนัยน์ตึกเอาคำพูดในสถานการณ์ที่สิ่งเร้า 3 อย่าง คือ

³⁹ Paula Menyuk, "Syntactic Rules used by Children from Preschool Through First Grade," Child Development, 35 (1964), 533-46.

1. เมื่อคำพูดตอบสนองตามธรรมชาติต่อแบบทดสอบบุคลิกภาพที่มีรูปภาพสีคำ (Propective The Blacky Picture)
2. เป็นการสนทนากับผู้ทดลอง
3. สนทนากับกลุ่มเพื่อนโดยจัดให้เล่นร่วมกันและให้แต่ละคนสวมบทบาทเป็นสมาชิกในครอบครัว

ผลการศึกษาปรากฏว่า ในระยะวัยวิภาคเด็กส่วนมากจะใช้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับบุรุษที่ 3 เอกพจน์ กริยาปัจจุบัน ใ้ถูกต้อง ซึ่งคล้ายกับการศึกษาของคาซเคน เด็กบางคนใช้หลักเกณฑ์เป็นบางครั้ง เช่น เด็กคนเดียวกันจะใช้ทั้ง "She wash" และ "She cleans"

3. พัฒนาการในการใช้ประโยค

มิลเลอร์ และเออร์วิน⁴⁰ (1964) กล่าวว่าในระยะแรก ๆ ของการได้ภาษาเด็กจะเริ่มพูดจากคำ ๆ เดียวหลังจากนั้นก็ค่อย ๆ พัฒนาขึ้นโดยเริ่มเอาคำ 2 คำรวมเข้าด้วยกันโดยใช้คำ "หัวท" อยู่ข้างหน้าหรือข้างหลัง

เบรน⁴¹ (1963) ศึกษาเด็ก 3 คนอายุประมาณ 18 เดือนคือ เกรกอรี แอนดรูว์ และสตีเวน โดยผู้ศึกษาให้พ่อแม่ของเด็กเขียนคำพูดที่เด็กพูดได้เองและผู้ใหญ่เข้าใจบันทึกโดยสะกดหรือเรียงลำดับคำตามที่เด็กพูด เริ่มบันทึกเมื่อเด็กพูดคำเดี่ยว ๆ ได้ 10-20 คำ และพูดแต่ละคำเกิน 5 ครั้งขึ้นไปเพื่อความถูกต้อง ปรากฏว่าเด็กแต่ละคนจะผสมคำใดต่างกัน แรก ๆ จะเพิ่มอย่างช้า ๆ และเพิ่มมากขึ้นอย่างทันทีทันใด เมื่อเวลาผ่านไปเดือนแรกที่เริ่มพูด 2 คำไปอีก 5-6 เดือน เช่น จากบันทึกของเกรกอรี จำนวนประโยค 2 คำ ที่เริ่มพูดในเดือนแรกเป็น 14 และจะเพิ่มเป็น 24, 54, 89, 350, 1,400, 2,500 /... ในแต่ละเดือนต่อมา

⁴⁰ Miller and Ervin, loc.cit.

⁴¹ Braine, loc.cit.

ใน 4 เดือนแรกที่เกรกอรีผสมได้ 89 คำนั้นมี 14 คำที่มี "see" อยู่ตำแหน่งหน้า เช่น "see boy, see sock..." มี "byebye" อยู่ตำแหน่งหน้า 13 คำ เช่น "byebye phone" มีพวกไม่แยกประเภท 20 คำคือ เป็นคำผสมธรรมดา บางตัวไม่เป็นพิวอท เช่น "mommy sleep, milk cup"

พิวอทที่เกรกอรีใช้ในตำแหน่งหน้า ได้แก่ "all gone, my, pretty, more, hi, nightnight..."

การผสมคำของเด็กจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในเดือนที่ 5-6 โดยเด็กจะใช้คำเปิด (เช่น คำนาม) 2 คำมาผสมกัน เช่น "man car, car bridge" ถ้าคำเปิดมีมาก การรวมโครงสร้างแบบคำเปิด + คำเปิด คำเปิด + พิวอท และพิวอท + คำเปิด ก็จะเพิ่มมากขึ้น ทำให้เพิ่มจำนวนคำผสมมากขึ้น

บราวน์ และเบลลูจิก⁴² (1971) ศึกษา อาคัมส์และอีฟ เริ่มศึกษาเมื่ออีฟอายุ 18 เดือน และอาคัมส์อายุ 27 เดือน ศึกษานาน 9 เดือน โดยถือว่าเป็นการศึกษาเด็กจากช่วงอายุ 18 เดือนถึง 36 เดือน ผู้ศึกษาจะไปดูเด็กแต่ละคนทุก ๆ 2 สัปดาห์ อย่างน้อยครั้งละ 2 ชั่วโมง บันทึกทุกสิ่งที่เด็กพูดและที่คนอื่นพูดกับเด็กเอาไว้ นำมาวิเคราะห์และแจกแจงคำพูดของเด็ก ผลของการศึกษาพบว่าเมื่ออายุประมาณ 18 เดือนจะเริ่มสร้างคำพูด 2 คำ เช่น "Push car" ในเดือนแรกที่เริ่มศึกษาทั้ง 2 คนพูดได้เล็กน้อย คำพูดของอาคัมส์เฉลี่ยแล้วยาว 1.84 คำของอีฟ 1.40 คำ แต่เมื่อศึกษาไปประมาณ 38 สัปดาห์ อาคัมส์พูดได้เฉลี่ยยาว 3.55 คำ อีฟ 3.27 คำ เมื่ออายุ 36 เดือนจะสร้างประโยคง่าย ๆ โดยยาว 10 หรือ 11 คำ

จากการศึกษาในตอนแรก ๆ พบว่า ทั้ง 2 คนมักพูดนามวลีโดด ๆ มากกว่าจะใช้เป็นส่วนประกอบของประโยคจะใช้ "พิวอท" มาขยายคำนาม เช่น "my mommy, a coat, the top" ในการบันทึกครั้งที่ 8 หลังจากศึกษาได้ 16 สัปดาห์ อาคัมส์จะพูดประโยคที่มีสรรพนาม นาม และนามวลีได้ ใช้สรรพนามแทนที่นามและนามวลีได้ และใช้สรรพนามใดก็ได้ขึ้นตามลำดับเวลา เช่น "my ladder" กับ "Cowboy boot" จะใช้สรรพนาม "it" แทนได้

⁴²Brown and Bellugi, loc.cit.

ชิลด์สและสไตเนอร์⁴³ (Shields and Sleiner, 1973) ศึกษาเด็กจำนวน 123 คน ซึ่งอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 3-5 ขวบ เพื่อศึกษาพัฒนาการของภาษา โดยใช้เกณฑ์ในการวัดพัฒนาการ 2 อย่าง คือ

ความยาวของमुख्यประโยค (Major clause) และหน่วยที่เกี่ยวข้องกับกริยา (Predicate Unit)

กิจกรรมที่เด็กเกี่ยวข้องกับผู้ใหญ่

ผลจากการศึกษาพบว่า เมื่ออายุมากขึ้นจะใช้ประโยคได้ยาวขึ้น (คำพูดจะน้อยกว่าของผู้ใหญ่ มีความยาวจำกัด จะละ (Omission) พวกประธานและกริยาช่วย) เช่น

	อายุ	ปี	ค่าเฉลี่ยความยาวของคำพูด
คำทว่า	3/6	ปี	5.1
	3/6-3/11	ปี	6.9
	4/0-4/5	ปี	7.6
	4/6-4/11	ปี	8.3

มัสเซน, คองเจอร์ และเจอร์โอม⁴⁴ (1956) มีความเห็นที่คล้ายกับการวิจัยของชิลด์และสไตเนอร์ โดยกล่าวว่าเด็กอายุ 2 ขวบอยู่ในขั้นประโยคเริ่มต้น จะใช้นาม สรรพนาม แต่ยังไม่เคยใช้คำนัก ยังไม่ใช้วลี (Article) กริยาช่วย กริยาบุรพบท จะพูดประโยคสั้น ๆ ยาวประมาณ 3.5-4.5 คำ แต่พอไปถึงช่วงอายุ 2-5 ปี ก็จะใช้คำได้โดยมีประสิทธิภาพและยืดหยุ่นได้ ยิ่งตัวน้อยเขาเรียนไปแล้วจะพูดได้มากขึ้น เข้าใจมากขึ้น

⁴³ M.M. Shields and E. Sleiner, "The Language of Three to Five Years Old in Preschool Education," Educational Research, 15 (1973), 97 - 104.

⁴⁴ Mussen, Conger and Jerome, Loc. cit.

จากการศึกษาของเบรน⁴⁵ (1963) ที่กล่าวมาแล้วพบว่า ในระยะแรกเด็กจะนำ คำต่าง ๆ มารวมเป็นประโยค ได้เพิ่มขึ้นอย่างช้า ๆ ต่อมาประมาณ 5 ถึง 6 เดือน หลังจากเริ่มผสมคำสองคำเป็นประโยคแล้ว เด็กจะพูดประโยคได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อประโยค เพิ่มขึ้น จะทำให้คำพูดมีโครงสร้างซับซ้อนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ เมอร์และเมอร์⁴⁶ (Merry and Merry, 1958) พบว่า จำนวนประโยคเป็นดัชนีชี้ให้เห็นวุฒิภาวะของการพัฒนาทางภาษา เด็กอายุ 2 ปีประมาณ 37% จะใช้ประโยค อายุ 3 ปี จะเพิ่มจำนวนคนเป็น 68% ที่ใช้ประโยคและอายุ 5 ปี เป็น 87% เมื่อเข้าโรงเรียน จะควบคุมแบบของคำพูดที่ใช้ในการสนทนาได้ก่อนที่จะเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์อายุ 10-11 ปี จะใช้ประโยคได้ ยาวและซับซ้อนกว่าอายุ 7 - 8 ปี ประมาณชั้นประถมปีที่ 4 - 5 เด็กที่พูดได้ก็จะเขียน ได้จำนวนประโยคเพิ่มขึ้นตามวุฒิภาวะ ความคิดที่ลึกซึ้งชัดเจนก็จะเพิ่มขึ้นด้วย

จากการศึกษาของเมนยุก⁴⁷ (1964) ที่ผ่านมามีพบว่า จำนวนเฉลี่ยของจำนวน ประโยคของเด็กอนุบาลเป็น 90.0 (S.D = 11.5) จากการเปรียบเทียบโดยใช้ t-test พบว่าเด็กอายุมากกว่าพูดได้มากกว่าอย่างมีนัยสำคัญ แม่จะอยู่ในสถานการณ์อย่างเดียวกัน และมากกว่าเด็กเตรียมอนุบาลอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนเด็กเตรียมอนุบาล

⁴⁵Braine, loc.cit.

⁴⁶Merry and Merry, op.cit., pp. 203 - 5.

⁴⁷Menyuk, loc.cit.

เมื่ออายุ 3 ปี มีค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยค = 109.8 และเพิ่มเป็น 124.0 เมื่ออายุ 3/8 ปี

เมนยัค⁴⁸ ศึกษาเด็กในระดับก่อนอนุบาล 48 คน ชาย 24 หญิง 24 อายุ 3/8-4/4 ปี ชั้นประถมปีที่ 1 48 คน ชาย 25 หญิง 23 อายุ 5/11 - 7/1 ปี ทั้งอายุและความสามารถทางสติปัญญาของเด็กชายหญิงทั้ง 2 ระดับแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญคือ เด็กเตรียมอนุบาลมีความสามารถทางสติปัญญาเฉลี่ย 130.3 (S.D. = 11.2) ชั้นประถมปีที่ 1 132.0 (S.D. = 13.4) ใช้วิธีการแบบเดียวกับที่เคยทำในปี 1964 ในการบันทึกจะแยกเด็กที่พูดน้อยกว่า 50 ประโยคออกจากกลุ่ม ผลปรากฏว่าเด็กเตรียมอนุบาลเฉลี่ยแล้วพูดได้ 82.9 ประโยค (S.D. = 16.7) เด็กประถมปีที่ 1 พูดได้เฉลี่ย 105.7 ประโยค (S.D. = 15.2) เปรียบเทียบ "t-test" แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 (P .01)

4. พัฒนาการทางด้านวากยสัมพันธ์และการปริวรรต

คาซเดน⁴⁹ (1968) ศึกษาความสามารถของเด็กในด้านวากยสัมพันธ์ (Syntax) พบว่า

ในการใช้รูปกริยาช่วย "be" กับกริยาของ 1 + ing เช่น "I am going" ไม่มีเด็กคนไหนใช้ได้อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ก่อนอายุ 4 ขวบ จะใช้รูปแบบของ "be" โดยไม่มี "ing" เช่น ในคำพูดของซาราห์จะเป็น "I'm play with it." ของอาคัมส์เป็น "Day are stand up."

⁴⁸Paula Menyuk, "Syntactic Structure in the Language of Children," Child Language. Edited by Aron Bar - Adon and Werner Leopold (Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1971), pp. 290-99.

⁴⁹Cazden, loc.cit.

ผลการทดลองของลาสเคนซ์ให้เห็นว่า พัฒนาการของวากยสัมพันธ์ เป็นขบวนการที่ค่อยเป็นค่อยไป และค่อย ๆ พัฒนาตามอายุที่เพิ่มขึ้น

ซิดส์และสไลเนอร์⁵⁰ (1973) พบว่าในโครงสร้างของประโยค เด็กจะละพวกประธานและกริยาช่วยคือ

1. ทิ้งกริยา "be" เช่น

อายุ 3/5 ปี That (-) my tiger.

อายุ 4/5 ปี I (-) your cat.

อายุ 4/8 ปี You (-) not the mother.

ทิ้งกริยาช่วยเมื่อเป็นประโยคคำถาม ประโยคที่มีกริยาของ I + ing ประโยคที่มีกริยา go + ing + กริยาที่ไม่ใช่กริยาสำคัญในประโยค เช่น

อายุ 3/9 ปี (-) you still in there ?

อายุ 3/10 ปี They (-) going to eat their dinner when they wake up.

อายุ 3/11 ปี My pig (-) picking his gate up.

อายุ 4/0 ปี That's nice. You (-) gonna cut two, ain't you ?

ทิ้งกริยาช่วย "have, has" หน้ากริยาของที่ 3

อายุ 3/10 ปี I (-) got a special bucket.

อายุ 4/0 ปี Look what that man(-) done.

อายุ 4/7 ปี The Lorry (-) fallen over on the road.

ความผิดพลาดเหล่านี้จะลดลงตามอายุที่เพิ่มขึ้นจากการศึกษาของเมนยูก⁵¹ พบว่า เด็กจะไขว่คว้าการปรับรูปในลักษณะ

⁵⁰Shields and Sleiner, loc.cit.

⁵¹Menyuk (1964), loc.cit.

1. ละทิ้ง (Omission)

- The moma'll (-).
- I want to go (-) New York.
- He wash (-).
- I have two necklace (-).

2. เติม (Redundancy)

- Your shop (in) over there.
- He like(ted) it.

3. แทนที่ (Substitution)

- Daddy took me (at) the train.
- He (grows).
- We have (childs) in this school.

เด็กชั้นประถมปีที่ 1 ใช้การปริวรรตได้มากกว่าเด็กเตรียมอนุบาลใช้กริยาช่วย "have" คำเชื่อม "if, so" แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$)

บราวน์ และเบลลูจิก⁵² (1971) พบว่า ในระหว่างอายุ 18-36 เดือน เด็ก
จะทิ้ง

- ปัจจุบันที่แสดงความเป็นเจ้าของ -"s"
- กริยาช่วย "will, can"
- บุรพบท "on"
- ตัววลของกริยาช่วย "is"
- ปัจจุบันที่แสดงการกระทำที่กำลังดำเนินอยู่ "-ing" ยังไม่ใช่ประโยค

ที่ประธานเป็นผู้ถูกกระทำ (Passive)

⁵²Brown and Bellugi, loc.cit.

ประโยค "Question Tag" อายุ 1 ปี จะเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ แต่ยังไม่มีความสามารถในการปริวรรตที่จะให้คำเหล่านี้ปรากฏอยู่ในรูปประโยคที่ปรากฏได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เมื่ออายุเพิ่มเป็น 3 ปี จะมีความสามารถในการปริวรรต 8-12 กฎ แต่ก็ยังเป็นกฎที่ต่างไปจากกฎของผู้ใหญ่

เท่าที่กล่าวมานี้ผู้วิจัยได้พูดถึงความหมายสำคัญของภาษา ทฤษฎีของการได้ภาษา และพัฒนาการของภาษา ซึ่งจากการทดลองที่กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าความสามารถทางภาษาไม่ว่าจะเป็นทางคำศัพท์ หน่วยคำ ประโยค วากยสัมพันธ์และการปริวรรตจะพัฒนาตามอายุที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นลักษณะนาม ภาษาไทยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในหมวดวจีวิภาค⁵³ ก็น่าจะพัฒนาตามลำดับอายุด้วย

จากการวิจัยดังกล่าวมาจะเห็นว่า ความสามารถทางภาษาจะพัฒนาตามลำดับอายุที่เพิ่มขึ้น จึงทำให้ผู้วิจัยอยากจะศึกษาวรรณความสามารถในการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทย (ที่ถูกต้องตามภาษาเขียน) ในเด็กนักเรียนไทยจะพัฒนาตามลำดับอายุที่เพิ่มขึ้นหรือไม่ นอกจากนี้ปรากฏว่ายังไม่มีใครศึกษาเรื่องความสามารถในการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทยมาก่อน จึงคิดว่าน่าจะมีประโยชน์ตามสมควร ถ้าจะมีการศึกษาเรื่องนี้บ้าง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อทราบและเปรียบเทียบพัฒนาการของการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทยของเด็กแต่ละระดับอายุ
2. เพื่อทราบลักษณะของการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทยว่า เหมือนหรือแตกต่างจากภาษาเขียนอย่างไร

⁵³ พระยาอุปถัมภ์คิลปสาร, หลักภาษาไทย อักษรวิธี วจีวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉบับต้นฉบับ (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2511), หน้า 72-5.

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียน
 - 1.1 โรงเรียนบ้านคอน (ศรีเสริมสิริก) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4, 6
 - 1.2 โรงเรียนศรีสวัสดิ์วิทยาคาร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3, 5
 - 1.3 โรงเรียนสตรีน่าน "สตรีศรีน่าน" ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3, 5
 - 1.4 โรงเรียนการช่างน่าน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทุกโรงเรียนที่กล่าวมา

เป็นโรงเรียนในจังหวัดน่าน

2. แบบทดสอบที่นำมาใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบลักษณะนามภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยรวบรวมเอาลักษณะนามบอก ชนิด หมวดหมู่ สันฐาน และอาการจากหนังสือหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร จากวิทยานิพนธ์ของ วิไล รัชยาพร หลักภาษาไทยของ กำชัย ทองหล่อ และคำถามบางคำจากหนังสือการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียนตอนที่ 2 ของกรมวิชาการ

สมมุติฐานของการวิจัย

การใช้ลักษณะนามภาษาไทยที่ตรงตามภาษาเขียนจะพัฒนาตามระดับอายุที่เพิ่มขึ้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบและวิธีการทดสอบมีความเชื่อถือได้
2. นักเรียนแต่ละระดับชั้น มีคุณสมบัติเฉลี่ยเช่น เขาวนปัญญา ความสามารถในการเรียน และอยู่ในสภาพแวดล้อมเหมือนกัน แต่ระดับอายุต่างกัน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบว่า การใช้ลักษณะนามภาษาไทยจะพัฒนาตามระดับอายุที่เพิ่มขึ้นหรือไม่ และในแต่ละระดับอายุจะใช้ลักษณะนามที่ถูกของตรงกับภาษาเขียนมากน้อย แตกต่างกันอย่างไร ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
2. เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแบบเรียนภาษาไทยให้เหมาะสมกับการใช้ลักษณะนามของเด็ก

คำจำกัดความ

ลักษณะนาม

เป็นคำที่ใช้บอกลักษณะของคำนาม เช่น ลักษณะนามบอกชนิด
ได้แก่ ทีวี เรือ น ปืน

ลักษณะนามบอกอาการได้แก่ จับ มวน ม้วน

ลักษณะนามบอกหมวดหมู่ได้แก่ กอง

ลักษณะนามบอกสถานที่ได้แก่ วง

วากยสัมพันธ์

เป็นความเกี่ยวข้องของคำพูดต่าง ๆ ที่นำมาเรียงกัน ซึ่งข้อความ
ที่นำมาเรียงกันนั้นจะต้องมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

พัฒนาการทางลักษณะนาม

การใช้ลักษณะนามที่ถูกต้องตามภาษาเขียนจะเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ

การปริวรรต

การสร้างประโยคใหม่ ซึ่งทำได้โดยการลดเสียง ลดคำ หรือสับ-
เปลี่ยนที่

ภาษาเขียน

หมายถึง ภาษาที่ถูกต้องตามตำราดังต่อไปนี้

1. หลักภาษาไทยอักษรวิธี วิจิ่วภาค วากยสัมพันธ์
ฉันทลักษณ์ของพระยาอภัยภูเบศร
2. หลักภาษาไทย คำขัณฑ์ ทองหล่อ
3. คำบรรยายภาษาไทยขั้นต้นของครูสุภา
4. วิทยานิพนธ์เรื่องลักษณะนามภาษาไทย ของ วิไล
รญาพร